

За света на музиката и хор „Черноморски звуци“ - Балчик

Д-р Валентина Георгиева връчва статуетката на МХФ „Черноморски звуци“ - Балчик на композитора проф. Стефан Драгостинов.

С хор „Черноморски звуци“ вървим ръка за ръка вече близо 5 години.

Малко ли е? Много ли е? - бъдещето ще покаже.

Как се случи? Основният „виновник“ е Валентина Георгиева. Познавате я добре, нали така?!... Ами, щом я познавате, значи сте наясно, че това е един такъв човек, който, като си науми нещо да го стори, връщане назад няма. Гони „до дупка“!... Разбира се, Валя е не само самоотвержен работохолик, но преди всичко много талантлив диригент. И отзивчив творчески съмишленик... - как да го кажа още по-точно: „вярно другарче“! Е-е, на Другарчето можеш винаги да разчиташ и, естествено, то винаги трябва да може да разчита на те!

Това е Правило!

Образно казано, има ли го „пингпонг“-ът на коректното „връщане“ на топката считай, че „геймът“ е безкраен...! И, обещава да е безкрайно красив... Толкоз.

Валя се позия, в една нацупена, мъглива есенна утрин, преди една „петилетка“ пред железната порта на Музикалния център “ Борис Христов” в София, където жена ми Елена Драгостинова от десетилетие и кусур е директор; протегна изопнатата като струна ръка и рече: - Добър ден! Аз съм Валентина Георгиева. Аз съм диригентката на Балчишкия смесен хор „Черноморски звуци“. Аз

ки немокаетък е колосално постижение! ...

Хей, приятели, всяка година, през слънчевия месец юни, цяла България „вази гледа“!

Че и Балканджи-комшиите, и те! То, комай, от цяла Европа към Балчик надзъртат! Прекрасно е, нали! Как да го формулирам, че да звучи... пу-така: с метафоричен „привкус“? Да отвоюваш къс твърда земя, откъм морето!... Твърдина! Холандците са баш-майстори на тия чудеса. Е, сега, и Балчикли. Чудно!

И, още куп други хубави творчески неща, от тук нататък, трябва да се случат! Усещам ги. Виждам ги. Ясно ги виждам. На всяка цена, трябва да станат!

Хор „Черноморски звуци“ Балчик - това, естествено, не е първият хор, с който се срещам.

Преди 40 години поех за първи път подадената ми диригентска ръка на Чавдар Николов и неговите възпитаници от Силистренския хор „Седянка“.

Беше невероятна творческа среща. И двамата имахме подкрепата и съмишленничеството на „полу-божеството“ Васил Арнаудов!...

Всъщност, всичко стана съвсем случайно. Ама, има ло да става...!

Бях поканен да напиша музика за спектакъл в Силистренския театър, поставен от талантливия млад режисьор Любо Даковски, който си отиде рано. Светла му памет! Дали някой днес да си спомня за него?!...

Та, Васко Арнаудов, кажи-речи, всеки месец беше в Силистра. Кога тръгнал специално, заради „Седянка“, кога „пътном“, за Русе! В Русе - беше голямата „творческа любов“ на Васко, хор „Родина“; ако не бромим, разбира се, софийските девойки от Камерния хор „Любомир Пипков“!... В интерес на истината, професор Васил Арнаудов обшарваше България на кръст и навсякъде помагаше сърцато!

По онуй „славено време“ до Силистра с „авиона“ се стигаше за 1 час. ...Сядахме тримата в кръчмата пред театъра „Сава Доброплодни“ и „спрягахме“ и дилехме бъдещето на хор „Седянка“. В един „слънчев“ миг Васко Арнаудов ме сръчка: - Ти-и, кога ще напишеш нещо за „Седянка“? И усетих как двамата с Чавдар Николов заговорнически се погледнаха. Явно, бяха го договорили преди това. А месец ели два преди това, бяха присъствали в зала „България“ на Прегледа „Млада българска музика“, където хорът на Ансамбъл „Филип Кутев“ изпълни моята песен „Момиченце, бело Будинче“. Първата песен, която съм написал за невероятния кутевски хор! Аз, вече бая време бях на работа в Ансамбъла за народни песни и танци като диригент на оркестъра но... за първи път дирижирах хора на Ансамбъла. Препълнената зала „България“ ме поощри с продължителни аплодисменти. Филип Кутев - видимо беше доволен!... Инак, той доста време се колеба, докато ме допусна да работя с хористките.

И така след оня „импровизиран“ разговор в Силистра, седнах и написах първата си песен за смесен хор: „Бре, Петрунко, мори“ върху познатата народна мелодия, която Филип Кутев бе вградил във финала на знаменитата си „Шопска сюита“.

Бях я кръстил „специално“ „Бре, Петрунко“, плюс онова измислено от мен „мори“, за да се различава...!

Година-две преди това, Красимир Кюркчийски си бе навлякъл гнева на бай Филип, защото бе посегнал на Петрунчината...! Нещо повече, беше си „позволил“ да съеши и „чифтоса“ в едно и двете използвани от Филип Кутев в „Шопска сюита“ народни песни Петрунчината и съдоща така „Яна лудо мамила“.

Леле-е, що сърдия отнесе Краси Кюркчийски тогава! Месец-два, а може би и повече... Една вечер, обаче, Кюркчийята влезе ненадейно в „Скерцото“ така, просто-

народно, й викаха на славната кръчмица в Съюза на композиторите, която за голямо съжаление, вече повече от четвърт век я няма и, съответно, българските композитори, диригенти и изпълнители сега няма вече къде да се срещнат, да пообсудват, да поразменят топли мисли и чувства или, ако щете, да се напусват... - и седна до бай Филип на „председателската маса“.

Така й викахме на Първата маса като влезеш в кръчмата... и, веднага в ъгъла вляво... наричахме я, още „Първият чин“. Там, освен Панчо Владигеров, който стъпваше в Съюза, до дъжд на вятър, освен Любомир Пипков и Марин Големинов, само Филип Кутев имаше неписаното право, да сядат. И, гостите, разбира се, които е поканил!...

...Това, маститите вече, коскоджа ми ти светилар-професори като Сашо Райчев, Сашо Танев, че даже и, Парашкев Хаджиев по онова време, 70-те години, още не сядаха там!

Та, помня, оная вечер там седяха още - бай Борис Хаджитанев Макето, другото „постоянно присъствие“ - бай Цеко Мехлемов „шумишко“ му викаха на „Мехлемчето“, инак бе, ведър, добър и благ човекче и още половин дузина мушмороци, които къркаха на аванта, щото бай Филип обичаше дружеската лакариция, а също така и „еваладжийството“. Зер, на сърце му беше на Филип Кутев, ей тъй „тънко-тънко“ да го пофалят!

Какво е казал Краси Кюркчийята на Филип Кутев, какво той му е отвърнал...?! Не е толкова съществено, ала по късна доба двамата си тръгнаха заедно. Конфликтът беше приключил.

Всички отбяхме. ...А към мен Филип Кутев „почти“ не показа сърдия. Всъщност, той разбра, че съм „газил“ в неговите „водни“, много по-сетне - чак когато хор „Седянка“ изпълни песента ми в София, в зала „България“, някъде през 1977-та или 78-ма... Вече „Седянквци“ бяха обрнали с нея бая награди по конкур-

си и прегледи.

Обикновено, в зала „България“, Филип Кутев седеше в Композиторската ложа, на първи балкон, вляво, на втория ред; и ако нещо много му се е било харесало, след края на концерта, обикновено, отиваше да поздрави диригента или изпълнителите! Така, впрочем, на времето поздрави Стефан Мутафчиев за талантливите му песни! Така слезе да поздрави и Чавдар Николов!

Филип Кутев беше почтен, открит и топъл човек! И, да му дойде по някога нещо в повече... - още на другия ден, в потока църцореше бистра вода! „Гарез“ не връзваше!

На следващия ден, ама много рано сутринта, по покана на бай Филип, Чавдар Николов е дошъл в Ансамбъла, тогава - на площад „Славейков“ 3, в „Алианса“.

И така, вече - 40 години. Докато се среща и с приятелите си от „Черноморски звуци“ Балчик.

Съдба? Сигурно.

Ще ми се да вярвам, че по пътя оттук нататък ще срещна още много нови приятели и съмишленици.

Е-е, а „старите“ приятелства все повече ще да укрепват. И-и, разбира се, няма да хващат ръжда...!

По повод 100-годишнината на хор Черноморски звуци аз вече отправих няколко пожелания.

Дай, Боже, да се сбъднат! Да продължим да вървим заедно; да напиша поне дузина нови песни - специално - за черноморските ми приятели и те да ги пент с ишах и настроение; да доживя да се радвам да присъствам на 120-годишнината на хора!

А уважаемата и обичана Маестра д-р Валентина Георгиева да е на пулта все така напориста, чевръста и енергична и на 150-годишнината на любимия хор Черноморски звуци!

Колко му е... - тя е младо момиче!... Е-е, аз ще гледам тогава Отгоре и ще ви се радвам!... Всичките тия „младоци“, шеметни момци и девойки, които сега пент в хора като Калин, Денис и Криси Генова, например тогава ще са тъкмо на гребена на оная ми ти неудържима „младежко-пензионерска“, мисионерска вълна...!

и с традиционното Балчишко дръзновение и хъс ще подкоросват нови „пресни“ младоци да се приобщават към великото хорово семейство на „Черноморски звуци“!

Ами, това ще да бъде прекрасно! Ей, виждам го!... А тогава, Валя ще издирижира „Запали се Перушица!“ Чувам го!

И всички ние, от вълнение, ще плачем!... Всички-ки. И публиката. И ние, Горе на Балкона! На добър час, прекрасни мои Балчишки приятели! Аз съм един от вас. Обичам ви!

Проф. Стефан ДРАГОСТИНОВ

На 29 април 2011 г. в храм „Св. Св. Константин и Елена“ - Балчик, звуковите икони на България - Драгостин Фолк Национал, изнесоха великолепен концерт. На 7 декември т.г. отбелязаха тържествено 20-годишнината на световно известната формация.

Х-л „Балчик“, Офис 105
Тел: 7 25 60

Балчик Телеграф

Гл. редактор - Маруся Костова - 089/965 52 49
Фото: Валентина Георгиева и Маруся Костова
Предпечат - Ерсин Исмаилов - 088/6 225 025
Печат - ЕТ „Нилекта“ Добрич - 058 600 299